

Sygn. akt V CZ 58/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Wojskowego Szpitala Klinicznego z Polikliniką
Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej [...] przeciwko N. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 listopada 2013 r.,

zażalenia pozwanego na orzeczenie o kosztach, zawarte w pkt II wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 kwietnia 2011 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego na rzecz powoda
300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda Wojskowego Szpitala Klinicznego z Polikliniką Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 listopada 2010 r. w sprawie przeciwko N. L. o zapłatę 37 040 złotych kosztów hospitalizacji pozwanego. Sąd Okręgowy zasądził także od powoda na rzecz pozwanego 1 200 złotych kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

W skierowanym do Sądu Najwyższego w dniu 6 czerwca 2011 r. zażaleniu pozwanego na orzeczenie Sądu Okręgowego w zakresie kosztów postępowania, ustanowiony z urzędu pełnomocnik pozwanego zarzucił temu Sądowi nieuwzględnienie żądania zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego pozwanego do kwoty 2 400 złotych oraz żądania podwyższenia kosztów zastępstwa o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług. Jako podstawę prawną zaskarżenia pozwany wskazał naruszenie § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części lub jego zmianę i zasądzenie kosztów postępowania w żądanej wysokości, ewentualnie uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania wraz z zasądzeniem kosztów postępowania zażaleniowego.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego zostało odrzucone przez Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 1 września 2011 r. ze względu na nieusunięcie w określonym terminie braków formalnych tego zażalenia w postaci niewykazania umocowania pełnomocnika skarżącego do działania przed Sądem Najwyższym.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez pełnomocnika pozwanego zażaleniem, opartym na zarzutach naruszenia art. 91, 118 § 1 i 2 oraz art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. z wnioskiem o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 maja 2013 r. uchylił postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 1 września 2011 r., uznając zażalenie za oczywiście uzasadnione, powołując się w uzasadnieniu na motywy zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt V CZ 45/12. W postanowieniu tym Sąd Najwyższy uchylił jako wadliwe, wcześniejsze postanowienie Sądu Okręgowego odrzucające zażalenie pełnomocnika pozwanego ze względu na brak wykazania jego umocowania, na postanowienie odrzucające z tej samej przyczyny zażalenie tego pełnomocnika na koszty procesu zawarte w wyroku Sądu drugiej instancji.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Najwyższy przypomniał, że według stanu prawnego obowiązującego w czasie dotyczącym tej sprawy, zażalenie do Sądu Najwyższego w zakresie kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji stanowiło zwykły środek zaskarżenia, przez co ustanowiony pełnomocnik zachowywał swoje umocowanie w takim postępowaniu zażaleniowym.

Rozpoznając zatem w niniejszej sprawie zażalenie z dnia 6 czerwca 2011 r. wniesione przez pełnomocnika pozwanego stwierdzić należy, że zasądzając koszty zastępstwa procesowego w wysokości jednej stawki minimalnej, w sytuacji, w której ustanowiony z urzędu pełnomocnik pozwanego, będącego obywatelem obcego kraju, domagał się kwoty podwyższonej, Sąd drugiej instancji wprawdzie w ogóle się do tego żądania nie ustosunkował, ale można przyjąć, zgodnie z utrwaloną, trafną praktyką sądową, iż oznacza to uznanie zasadności przyznania wynagrodzenia minimalnego. Podzielić należy stanowisko powoda, że nakład pracy pełnomocnika pozwanego nie różnił się znacząco w postępowaniu przed drugą instancją od postępowania przed Sądem Rejonowym. Skoro tanto postępowanie zakończyło się przyznaniem wynagrodzenia według stawek minimalnych i odpowiadało to żądaniu pełnomocnika pozwanego, to zbyt słabe argumenty przytoczył skarżący w zażaleniu, aby wynagrodzenie to zwiększać ponad przyznane, w zaskarżonym w tym zakresie wyroku.

W tej sytuacji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie należało oddalić, rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.